

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

12. července 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. Samuelova 25, Jeremjáš 2, Matouš 13

Ten, kdo přemáhá svět

Když apoštol Jan uzavírá svůj první list, dává nám v **5. kapitole** několik důrazných a hlubokých ponaučení a verše **6 – 8** nejsou výjimkou: „*To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu křtu, ale i skrze krev kříže; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda. Tři jsou, kteří vydávají svědectví – Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno*“ (**1. Janův 5:6-8**).

Jan trvá na tom, že Pán Ježíš přišel skrze vodu a krev. Voda a krev je přítomna u všech lidských zrození a zrození Pána z Marie se proto událo rovněž skrze ně. Jsme vyzýváni k tomu, abychom si uvědomili tento prostý, ale důležitý fakt, a sice že Pán Ježíš byl úplně stejný jako my všichni. Byl vystaven hrozbě pokušení a hříchu. Vybavujeme si nyní slova z listu Hebrejským: „*Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla*“ (**Židům 2:14**), který pak pokračuje tím, že Ježíš „*na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu*“ (**Židům 4:15**). Pánův boj proti pokušení byl skutečný. Zvítězil tam, kde tak často selháváme. Měli bychom jej za toto vítězství obdivovat a milovat.

Z Janova dalšího zamyšlení nad tím, jak „*Boží Duch dosvědčuje*“ (**Římanům 8:16**), jasně vyplývá, že má na mysli daleko víc než jen toto. Když Pán započal své veřejné kazatelské působení, „*přišel skrze vodu*“ (**1. Janův 5:6**), neboť byl ponořen do vody Janem Křtitelem. Ponižil se před Bohem a ztotožnil se s přirozeností, již všichni neseme. A z nebe promluvil hlas: „*Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil*“ (**Matouš 3:17**). Když se Pánovo pozemské kazatelské působení chýlilo ke konci, přišel skrze krev. Tato Janova slova nám názorně připomínají ukřižování našeho Pána a obětování jeho drahocenné krve jako Beránka Božího.

Jan ve svém evangelijním záznamu rovněž uvádí jedinečné pozorování: „*ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda*“ (**Jan 19:34**). Tato neobvyklá okolnost nás opět upomíná na to, že Pán přišel skrze vodu a krev. Je to zároveň bolestnou připomínkou toho, že očistění od hříchu vyžaduje křest, ale ten musí být zároveň spojen se smírcí krví Beránka. Voda a krev se opět spojily (voda zde je přítomna, ač není přímo jmenována) v Janově listu napsaném Duchem ve Zjevení: „*... To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově*“ (**Zjevení 7:14**).

Jan končí svůj záznam o probodeném boku Páně dodatkem: „*A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili*“ (**Jan 19:35**). To už nebylo spoléhání se na omylnou lidskou paměť. Jan obdržel Ducha, jak mu bylo přislíbeno, jako součást role utěšitele, a byl tudíž schopen dokonale si zapamatovat to, co viděl (**Jan 14:26**). Lze tedy citovat tři svědky, kteří mohou potvrdit význam spásy, již přinesla smrt Pána Ježíše na kříži: Duch pravdy, voda a krev. Jejich výpověď je jednohlasná.

Položme si nyní otázku – opravdu se snažíme uvědomit si a hlouběji pochopit to, co Pán učinil? Máme na paměti vodu a krev a to, co představují? Jsou nám Boží svědkové motivací? To jsou důležité otázky, na které bychom měli neustále hledat odpověď. Ale díky Bohu, ačkoliv tak často nezvládáme žít způsobem, kterým bychom chtěli, přesto je naše víra „*počítána za spravedlnost*“. Nacházíme útěchu v tom, že Pán Ježíš zvítězil nad světem.

Ke konci své promluvy k učedníkům v horním pokoji se jich Pán ptal na podobné zkoumavé otázky. Ptal se jich, zda vskutku věří, že je od Boha. Odpověděli, že ano, a prohlásili, že v to věří. Ježíš však věděl, jak nesmírnému tlaku budou za několik hodin vystaveni, a proto se jich dotazoval dále: „*Ted' věříte?*“ (**Jan 16:31**). Dále pak hovořil o tom, jak se rozprchnou a budou rozprášeni, ale svou řeč zakončil těmito útěšnými slovy: „*To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět*“ (**Jan 16:33**). Ano, ve světě, a v jejich případě to byl židovský svět, na učedníky čekalo utrpení. Brzy mělo dosáhnout nových úrovní intenzity. Již téže noci byli nuceni čelit obrovskému tlaku. Závěrečná slova Páně byla velmi srdečná a povzbudivá. Slíbil jim pokoj. Čekala je i radost. Tato zaslíbení zněla přesvědčivě, protože zdůraznil, že přemohl svět. Pán se nesklonil před Annášem, Kaifášem a celým židovským Sanhedrinem. Vydržel i kruté vysmívání a mučení z rukou bezbožných pohanů. „*Svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla*“ (**Židům 2:14**). Tato řeč v horním pokoji je opravdu pozoruhodná, neboť Pán měl teprve zakusit muka zahrady Getsemanské a Kalvárie. Přes hrozící utrpení a ponížení byla Pánova víra silná a jeho vize jasná. Jeho následné úplné a naprosté vítězství nad hříchem přináší pokoj a radost. Pánův pokoj a radost jsou určeny i nám, pokud budeme mít víru v Pána jako oni učedníci.

Když apoštol mnohem později píše 1. list Janův, říká z Ducha: „*Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?*“ (**1. Janův 5:5**). Odkazuje na slova v horním pokoji. I my můžeme překonat svět, jako to učinil Pán. My tak však můžeme učinit díky své víře v něj, ne skrze bezhříšný život obětovaný ve víře. Nikdo z nás nemůže přemoci svět tak, jak to učinil Pán Ježíš. Čas od času bohužel stejně jako dávní učedníci, kteří jej té noci opustili, bloudíme a ztrácíme se v temné noci. Ještě politováníhodnější je, když někdy dokonce veřejně zapřeme našeho Pána jako Petr a prohlásíme, že „*neznáme onoho muže.*“ Pokud však stejně jako apoštolové nikdy neztratíme své základní porozumění, že byl seslán Bohem, můžeme díky naší víře a skrze jeho milost překonat svět. Máme na paměti vodu a pamatujeme na krev. Jeho vítězství se stává i naším vítězstvím. Pokud budeme prosit o odpuštění, prostřednictvím jeho oběti od nás budou odňaty naše hříchy. „*Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti*“ (**1. Janův 1:9**).

Na začátku **1. listu Janova 5** v prvním verši nám apoštol říká, že máme věřit nejenom v to, že Ježíš je Synem Božím, ale i v to, že je Kristus. Dále praví, že mít toto porozumění znamená být zrozen z Boha. Svět ukřižoval Ježíše proto, že odmítl tyto dvě skutečnosti. My však věříme. Nejsme již spojeni s temnotou světa a jsme schopni vidět slepotu ostatních. Budeme znovu zrozeni a jsme členy nebeské rodiny. V Kristu Ježíši jsme bratři a sestry v novém, nebeském stvoření. V tomto verši bychom si dále měli povšimnout, že Jan říká, že bychom se proto měli navzájem milovat: „*Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád otce, má rád i jeho dítě*“ (**1. Janův 5:1**). Když se nad těmito slovy trochu zamyslíme, vidíme zde jedinečné spojení, které se týká této lásky. Pokud milujeme Otce, musíme milovat i jeho syna, a pokud milujeme syna, musíme milovat i ostatní děti Boží. Z milosti Boha a Pána Ježíše jsme překonali svět a nejsme osamoceni. Máme bratry a sestry stejného přesvědčení a ducha. I oni mají na paměti vodu a krev. Sdílíme tutéž lásku k Bohu a k Pánu Ježíši. Snažíme se pomáhat jeden druhému tím, že dodržujeme Boží příkazy.

Když nyní společně lámeme chléb a pijeme víno, majíce na vědomí vodu a krev, čerpáme útěchu z těchto slov: „*neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra*“ (**1. Janův 5:4**).

Bratr Jeff Sewell, Coventry, VB 12.07.15